

📷 Ivo Žajdela | 📷 Wikipedia Commons, Flickr

Upor proti škodljivcem

Kaj nam sporočajo deželne volitve v Nemčiji in volitve predsednika države v Avstriji? Volilni izidi niso le presenetljivi, ampak so šokantni. Na volilnem plebiscitu ljudje jasno kažejo, da se morajo politiki, ki jim vladajo, zaradi svojih neodgovornih politik posloviti.

Pred kratkim sem bral daljšo reportažo o Zenici v Bosni, ki je zelo pretresljiva. V njej avtorica opisuje življenjske razmere v tem industrijskem mestu, povezane predvsem s tamkajšnjo železarno. Ta je nekoč zaposlovala 24.000 ljudi. Po koncu socialističnih mastodontov so jo dvakrat lastninili in je danes v lasti ArcelorMittala, ene največjih železarskih družb na svetu. Ob nakupu je lastnik obljubljal, da bo v posodobitev vložil 70 milijonov evrov, vendar se to ni zgodilo. Železar na danes zaposluje le še 2.400 ljudi. Deluje brez filtrirnih naprav in zato hudo zastruplja ozračje. Izpusti iz tovarne so takšni, da večkrat presega dovoljene standarde. Večina prebivalcev v okolici boleha za pljučnimi boleznimi, mnogi so umrli za rakom. Tisti redki, ki so zaposleni v železarni, delajo v skrajno neprimernih razmerah ter so tako kot okoliško prebivalstvo in oblast v Bosni povsem odvisni od dobre volje lastnika železarne, ali jo bo še vzdrževal pri životarjenju ali jo bo zaprl, s čimer bi zaprl še teh nekaj redkih delovnih mest. Pokojnine znašajo 150 evrov, s čimer ljudje komaj pokrijejo osnovne stroške. Večina ljudi je brez dela. Na velikem odlagališču

odpadnega materiala iz železarne se potika več deset ljudi, starih od 12 do 70 let. V odpadnem materialu brskajo za kosi železa, kar je edino, s čimer lahko kaj zaslužijo. Mladi so brez perspektive.

Takšnih zenic je v Bosni, na Kosovu, v Makedoniji, Srbiji in na Hrvaškem ne le veliko, ampak nešteto. Drugje po Balkanu in vse do Ukrajine je še huje (Albanija, Bolgarija, Romunija, Moldavija, Ukrajina). Milijoni in milijoni mladih v teh državah životarijo brez upanja, da bodo dobili delo in kolikor toliko dostojno živeli.

Spodkopavanje Evrope

Potem pa je udarila Angela Merkel in odprla vrata migrantom iz Azije in Afrike. Angela Merkel? Nemška kanclerka? Najmočnejši politik Evropske zveze, skupnosti 28 držav? Tista političarka torej, ki bi morala prva skrbeti za mir, blaginjo in prihodnost Evrope.

Vsi pomembni politiki v EZ bi morali vedeti, kakšna so gospodarska in socialna stanja v državah članicah EZ. Dokaj natančno bi morali poznati razmere tudi na »mejnih« državah EZ, torej na Balkanu in v jugovzhodni Evropi. Tudi zaradi možnosti širitve EZ na čim več evropskih držav bi morali pomagati tem državam, v katerih je tako rekoč v vseh po vrsti sociala na dnu. Samo tu životarji več deset milijonov mladih, ki nujno potrebujejo delo oz. možnost preživljanja in dostojanstvo. Kako lahko evropski politiki te države in ta stanja odmislijo ter skoraj vse sile vložijo v reševanje azijskega in afriškega velikega soda brez dna?

Samo v pol leta (leta 2015) je Nemčija sprejela na svoje ozemlje milijon beguncev in migrantov, večino iz azijskega Bližnjega vzhoda. Avstrija pa sto tisoč. V obeh državah

so bile nedavno volitve, v Nemčiji deželne, v Avstriji pa so volili predsednika republike.

Obe državi sta zelo pomembni za EZ in tudi za Slovenijo. Nemčija je naša najpomembnejša gospodarska partnerica, Avstrija pa najpomembnejša sosednja država, saj tam živi naša manjšina in tam dela več kot 15.000 Slovencev (tudi dnevnih migrantov).

Že dva plebiscita

V obeh državah so bile nedavno volitve, ki so nazorno pokazale, kaj si ljudje mislijo o politiki ljudi, ki jih vodijo. V Nemčiji je zelo velik delež glasov dosegla desna stranka Alternativa za Nemčijo, tradicionalne stranke pa so precej izgubile. Tudi javnomnenjska podpora Angeli Merkel je precej padla in je že pod 50 odstotki, kar ni bila nikoli oz. je bila ves čas nekje okoli 70 odstotkov. Seveda bo še veliko huje, ko bodo kot po tekočem traku udarjale na dan posledice sprejetja tako velikega števila migrantov, ljudi, ki so tako ekonomsko, še bolj pa kulturno zelo tuji razmeram in visoko razviti Nemčiji.

Redko kdaj v zadnjem času so se ankete javnega mnenja tako zmotile kot ob volitvah predsednika države v Avstriji. Ankete so sicer pokazale, da bosta kandidata dveh ves čas po vojni, to je 70 let, največjih avstrijskih strank doživeli poraz, vendar je potem volilni izid v prvem krogu pokazal precej drugačne številke.

Ankete so kazale za Alexandra van der Bellna iz Zelenih okoli 25 odstotkov, za (desničarskega) kandidata svobodnjakov Norberta Hoferja 22 odstotkov in za neodvisno kandidatko Irmgard Griss 21 odstotkov. Slabo so kazale kandidatoma vladne koalicije Rudolfu Hundstorferju (SPÖ oz. socialdemokratska stranka) in

Andreasu Kholu (ÖVP oz. ljudska stranka), ki sta se uvrstila za omenjeno trojko.

Potem pa je 24. aprila 2016 sledil šok. Svobodnjak Norbert Hofer je dobil 36,4 odstotka glasov, zeleni Van der Bellen pa 20,4 odstotka. Neodvisna kandidatka Irmgard Griss je dobila 18,5 odstotka glasov. Kandidata obeh vladnih strank sta doživela hud poraz. Socialdemokrat Rudolf Hundstorfer in kandidat ljudske stranke (ÖVP) Andreas Khol sta dobila po 11 odstotkov glasov. Hofer je torej prejel krepko več od Van der Bellna, predstavnika socialdemokratske in ljudske stranke pa sta prejela še veliko manj, kot so kazale ankete. To je bil res popoln šok, ki ga ni prav nihče ne napovedoval ne pričakoval.

Se zavedajo posledic?

Zakaj navajam vse te podatke? Zato, ker so tako za Slovence kot za prihodnost Evrope zelo pomembni, saj jasno kažejo, kaj se dogaja na političnem prizorišču oz. kakšni so trendi.

Ali so naši dominantni mediji nastale razmere komentirali tako, kot jih kaže realnost? Kje pa, sledila je zarota molka in krčevit poskus odvratanja pozornosti stran od resnice. Razni lojzeti kosi so se »trudili« in navajali »razloge«, večinoma manj bistvene. Med njimi je bila migrantska kriza vedno neke čisto na koncu omenjena samo mimogrede. V tem primeru sicer ne verjamem, da gre za nevednost ali naivnost, ampak gre za tako značilni refleks iz časa socializma (totalitarizma), ko levičarji še vedno menijo, da je treba državljanje »obvarovati« pred resnico. Neodgovornost pri tem je seveda silovita, saj ta resnica ni nepomembna, ampak gre za prihodnost Evrope, našega življenja in življenja naših prihodnjih generacij. Ali jih bomo res pahnili v izrazito ekonomsko, socialno in kulturno opustošeni svet Evrope?

V Avstriji je zvezna vlada občinam ukazovala, naj vsaka sprejme veliko beguncev. Omenjal se je celo delež desetih odstotkov prebivalstva občine. Lahko si samo predstavljamo, kaj bi to pomenilo za podeželsko občino, po možnosti takšno, kjer živi naša manjšina. Med npr. 5.000 domačini po vaseh naj bi se nenadoma gibalo 500 popolnih tujcev, od katerih jih

večina zlepa ne bo imela praktično nič od tistega standarda, ki ga imajo »domorodci«, razen stanovanja in minimalne socialne podpore, torej strehe nad glavo, obleke in hrane.

Od 100.000 migrantov Cerkev oz. njena Karitas v Avstriji skrbi za kar 35.600. Kot piše Dnevnik (15. april), naj bi bili avstrijski škofje nagovarjali tudi slovenske, da ravnajo podobno. Verjetno je bil tovrstnega nagovora deležen tudi mariborski nadškof Alojzij Cvikl, ki je predsednik Slovenske Karitas. Morda tudi zato, ker je graška škofija pomagala mariborski pri nakupu prostorov nadškofije v Mariboru z dolgoročnim »posojilom«.

Kakor koli, po pisanju tega medija je generalni tajnik Slovenske Karitas Imre Jerebic državi ponudil, da je njegova organizacija »pripravljena prevzeti večji delež odgovornosti pri oskrbi in vključevanju beguncev, še posebej družin« v slovensko družbo. Župnijskim Karitas je naročil, da v svojem okolju poiščejo stavbe, kjer bi migrante namestili in potem skrbeli zanje. Karitas verjetno pri tem računa na finančno pomoč države, ta pa verjetno na pomoč iz skladov EZ.

Ob tem se je treba zavedati, da je eno (migrantu) pomagati, ga nekeje namestiti, da ni pod milim nebom, ter ga založiti z obleko in hrano, da pa je povsem nekaj drugega zanj tako rekoč na vseh področjih življenja skrbeti na dolgi rok.

V stranki NSi so si jih zaželeli kar 5.000. Le kam bi jih radi naselili?

Delavci migranti

Ali naj tu pridigam še o povezavi in trendih ene teme z drugo, volilnih trendov v Nemčiji in Avstriji s podobnimi tudi na drugih področjih? V Nemčiji in Avstriji so se ljudje v razmeroma kratkem času že uprli. Kako se bodo šele ko bodo posledice odprtih politik do migrantov udarjale na plano na vseh koncih. Dvomim, da odgovorni, tudi pri nas, o tem sploh razmišljajo. Ne upam si zapisati, kakšne posledice pričakujem od takšnih »politik«.

Poleg slabe sociale Slovencev, od katerih jih več kot 300.000 živi pod pragom revščine, vemo, da humanitarne organizacije komaj obvladujejo posledice pri ljudeh zaradi skoraj vsakoletnih naravnih in drugih nesreč. Večkrat v

Norbert Hofer je premagal konkurenco zaradi neodgovorne politike sedanje vladajoče koalicije.

V Nemčiji je volivcem ljubša Alternativa za Nemčijo kot pa »politika« Merklove (v sredini predsednica AfD Frauke Petry).

zadnjih letih so bile plat zvona.

Koliko ljudem, posameznikom, ne milijonom, pomagamo z območij jugovzhodne Evrope, ki sem jih omenil na začetku članka? Le zelo redkim. Še tisti, ki jim uspe priti k nam ali kam drugam v razviti del Evrope, postanejo le skrajno izkoriščana delovna sila.

14.000 Slovencev se dnevno vozi v Avstrijo na delo. Deležni so obupno slabega odnosa države. Najprej jim država ni omogočila dela doma, sami so si ga poiskali v sosednji državi. Tam za svoj zaslužek trdo delajo. Tisto, česar pa skoraj nihče ne »vidi«, je, da se ti ljudje vsak dan vozijo od doma do delovnega mesta vsaj eno uro in pol v eno smer, mnogi tudi več. Domov hodijo le spat. Potem pa jim slovenska »država« pošlje položnice in terja od njih »doplačilo« dohodnine. Kot da so oni krivi, ker je ta v Avstriji nižja.

Seveda bi moral(i) o vseh teh temah še veliko napisati. Naj za konec dodam le še komentar o podpori levičarjem migrantom iz Azije in Afrike.

Le redkokdaj v zgodovini si je nekdo na tako nerazumljiv način žagal vejo, na kateri sedi, kot to počnejo levičarji po Evropi. Dvomim, da gre tu le za njihov politični interes »pomagati« ljudem in priti do novih volivcev. Prepričan sem, da gre za meni povsem nerazumljivo naivnost, za nezmožnost razumevanja te izjemno velike problematike. Sicer pa tovrstna naivnost ljudi v današnjem svetu ni nekaj posebnega, ampak gre za trend, ki hitro narašča in drvi v smer, ki se je lahko prav vsi bojimo, ne le tisti, ki so na tem drvečem vlakcu. ✕